

átérzése; ime a filozófus elme tépelődései és az alkotó erő megnyilatkozása; ime a hegyes csákány, mely csak rombolni tud; s ime a kövek, amikből hajlékok épülnek.

Ha semmi másból nem tűnnék ki, hogy a szövetkezett pártok meddő erőlködései elvesznek a homokban, Andrassy gróf beszédéből ezt világosan kiolvashatunk.

Mert amelyik politikai irány, amelyik politikai harc, amelyik politikai koncepció, a nemzetet fenyegető külső veszedelmek láttára, — bár Deákot unos-untalan idézi, — megfordítja a haza bölcsének híres mondasát s inkább gyűlöli ellenségeit, mint sem szereti a hazát: ily szerencsétlen politika felett szigorú ítéletet mondunk mi és még szigorubb ítéletet fog mondani az utánunk jövő nemzedék.

Szeged város közgyűlése.

— Második nap. —

(Saját tudósítónktól.) Az októberi közgyűlés második napja iránt nem igen érdeklődtek a városatyák. Amikor Lázár György dr. polgármester megnyitotta az ülést, még alig ült tíz ember a padosorokban. Öt órára aztán összesereglett mintegy hatvan bizottsági tag és a tárgysorozat némely pontjánál vita is keletkezett.

A közgyűlésen egyébként semmi különös nem történt. Letárgyaltak néhány csekélyebb jelentőségű ügyet, amelyek javarészt minden megjegyzés nélkül eljutottak a határozatig. A közgyűlés folytatását az ünnep és más közigazgatási teendők miatt a jövő szerdára halasztotta a polgármester. A jelentősebb ügyek csak szerdán kerülnek napirendre.

Lázár György dr. polgármester négy órakor megnyitotta az ülést. Taschler Endre főjegyző fölolvasta a múlt ülés jegyzőkönyvét, amelyet észrevétel nélkül hitelesítettek.

A napirend első pontja volt a körtöltés

átvágásának engedélyezése. Bokor Pál helyettes polgármester referálása alapján a közgyűlés a körtöltésnek a Buvártóval szemben levő részén iparvágány céljaira négy méter szélességben való átvágását engedélyezte. A közgyűlés aztán határozott a Kossuth Lajos-sugárutnak a Nagykörut- és Damjanich-utca között levő részének, a Rudolftér északi részének, a Rigó-utca és a Tégla-utca közötti részének átvágásának ügyében.

A szeged-alsótanyai iparvállalat részvénytársaságnak részben olcsóbb áron, részben pedig ingyen adott területet a város. Ezzel szemben a vállalat kötelezettséget vállalt harminc munkáslakás, gőzmalom, gabonarakár és egyéb gazdasági épületek emelésére. Minthogy a részvénytársaság nem teljesítette a kötelezettségét, a tanács tizenegyezer korona megfizetésére utasította. Ezt a határozatot megfőlebbezte a vállalat. A főbbezés szerint a bizottság, amely megvizsgálta az iparvállalat építkezéseit és gazdasági felszerelését, részben valótlanságot állapított meg, részben pedig jóhiszeműen tévedett. Balogh Károly tanácsos referálása szerint a tanács László Kálmán tanyai kapitányt kérte föl a vizsgálat megejtésére. A tanyai kapitány azonban a megbízatása alól való fölmentését kérte, mert ő a vállalat — igazgatósági tagja. A tanács erre Thuróczy Mihály dr. főügyészt és Fajka János főszámvévőt bízta meg a vizsgálattal. A tanács a vizsgálat eredménye alapján határozott.

A vállalat főbbezésében kijelenti, hogy a részvénytársaság már javarészt teljesítette a szerződésben vállalt kötelezettségét. A hátralévő munkák elvégzésére három évi haladékot kért. A közgyűlés nem határozhatott a főbbezés ügyében, mert a főügyész jelentését, amelynek alapján a tanács határozott, nem esatolták az ügy aktáihoz. A főbbezést a legközelebbi közgyűlésen tárgyalják.

A ragálykórház céljaira a Becsey-örökösök Kossuth Lajos-sugarút 83. számú házában bérelt helyiséget a város. Eddig ezer-négyszáz korona bérösszeget fizetett a város, a bérösszeget most ezerhatszáz koronára föl emelték az örökösök. Minthogy ragálykór-

háznak nem találtak olcsóbb és alkalmasabb helyiséget, a magasabb bérösszeget fizeti a város.

A szegedi jótékony egyesület a szünidei gyermektelep céljaira ezer korona segélyt kért a várostól. A tanács ötszáz korona kiutalását javasolta. Wimmer Fülöp indítványozta az ezer korona segély megszavazását. Balassa Ármin dr. óvatosságot ajánl a közvagyon szétosztásánál. Pártolja a tanács javaslatát. Perjessy Mihály dr. a szünidei gyermektelepet az emberszeretet legszebb megnyilatkozásának tartja. Pártolja a jótékony egyesület kérését.

Gaál Endre dr. tanácsos fölemlíti, hogy a pénzügyi bizottság minden jótékony egyesület segélykérésének a felelősségét szavazta meg. Az egyenlő elbánás elvének alapján kéri a tanács indítványának az elfogadását. A közgyűlés egyhangulag elfogadta Wimmer Fülöp indítványát.

A szegedvidéki baromfi- és házinyul tenyésztő egyesület hatszáz korona segélyt kért. Minthogy az anyaegyesületet, a szegedi gazdasági egyesületet állandóan támogatja, elutasította a kérelmet.

Lázár György dr. polgármester három-negyed hat órakor berekesztette a közgyűlést, amelynek folytatását jövő hétre: szerdán délután négy órára halasztotta.

Kompromisszum munkapárt és ellenzék közt? A „Frankfurter Zeitung”-nak táviratozzák Bécsből, hogy bécsi információ szerint a látszólag fönnálló ellentétekkel szemben a magyar képviselőház ellenzéke és a munkapárt között *kompromisszum van utban* s ha az ellenzék nem állít föl túlzott követeléseket, akkor számíthat azok teljesítésére. A külföldön legutóbb végbement események és azoknak várható visszahatása a bécsi mértékadó köröket arra indítja, hogy igyekezzenek közreműködni abban az irányban, hogy a magyar parlamentben a béke és az egyetértés helyreálljon.

nyosan ismerte az apámat és nagyapámat is, de ő ezt soha se mondta. Vizparti emberek hallgató természetűek. Csak azt mondják, ami szükséges.

Tavaszdik, — kezdtem.

— De a jég még nem ment el felülről, felelt az öreg.

— Mégis járják a vizet.

Az öreg a pipájába nyomta az ujját.

— Hát járjuk, járjuk.

Leültem mellé, a hárságy szélére és a folyót néztem. A sötétség lassan rá-rászakadt a fodros vizekre. A tulsó partból most már semmi se látszott. A hangok is gyöngébbek lettek, de egy ló nagyot nyertett s ez világosan hallatszott.

— Vásárosok mentek, mormogta a révész, csak úgy, hogy el ne unjam magam.

Majd:

— Az ilyenek itallal kínálják a legényeket, azért.

Gondoltam, tehát még sokáig várhatok. Fázni kezdtem és mindenféle különös történetek jutottak eszembe, amik a környéken történtek. Hajdanában tolvaj-, betyárvilág volt erre, bizonyosan itt keltek át a folyón azok is. Az öreg ismerhette őket és a zsákmányból néki is juttattak. A reszkető sötétség, ami a víz felett lebeg, sok mindent betakar.

— Vermes nagyságos ur is meghalt azóta, — mondta az öreg egyszerre ismét. — Pedig nyáron még itt aludt, itt ni...

A kezével a hárságyra csapott és a folyó felé nézett. Majd fölállt és szerettem volna valamit kérdezni tőle, arról, aki meghalt, de úgy se felelt volna.

Vermest ismertem s egyszerre megjelent előttem szép férfi alakja és különös történe-

te, amit most az öreg révész eszembe juttatott. Persze régen jártam erre s az öreg egyéb újságot nem igen mondhat.

Vermes birtokos ember volt s a folyó inenső oldalán lakott. Ötven éves lett s addig nem történt vele különös dolog. Élt, mint a birtokos emberek Magyarországon, családjával, — igen szép gyermekei voltak — s a tavaszi szántást soha el nem mulasztva. A politikát nem nagyon szerette, de meggyőződése volt. Különben tetőtől-talpig gavallér volt és sokat tartott a tisztességre. Olykor kocsijára ült és a városba hajtott tizes lovaival. Két-három napig ottan mulatott, sok pénzt elköltött, hazamenvén, ajándékot vitt feleségének s gyermekeinek. A birtokos urak élete, ha nem valami lumpok, kártyázók vagy szeretőtartók, nyugodt és szép lefolyású. Az ő életük országutja sima, nem ugyan örömek és bánatok nélkül, de csendes és emberséges. A falusi uriházakból a nagy vágyak és boldogtalan álmok száműzvék, a boldogságokból is csak a szelidebb fajtájuk ismerősök a szántóföldhöz közel.

Mondtam, hogy szép gyermekei voltak Vermesnek?

Sok gyermeke volt, — tán nyolc, — mert a birtokos uraknál nem fukarkodik a jó Isten az áldással. Elég vagyonos ember volt ahhoz, hogy nevelhesse őket. De különösen volt egy leánya...

A fekete februáriusi égbe bámulok, csipős szél fúj a víz felől, az öreg tüzet rakott a parton. A száraz galy recsegve lobban lángra, a vizes fa meg sietve, nyöszörögve birkózik a tüzzel. Az öreg háttal áll felém és kiterjesztett karjait a máglya fölé tartja. Fekete alakja, lengő szürke szakállával regényesen rajzolódik az éjbe. A lángok a víz

szélét is megvilágítják és fényességük látszik a fodros habokon. A máglya lobog és csipős füstje a földre lapul. Tavaly nyáron mindig itt aludt Vermes a révésznel. Az egyik hárságyon ő, a másikon az öreg. Vermes nem tudott aludni gondolatjaitól, a révész az öregségtől. A csillagokat szemlélték és beszélgettek.

Mondják, hogy azért járt ide audni Vermes, mert a leánya bolondot cselekedett. Ez a leány, gondolom Juliskának hívták, a legsebbe volt, a legédesebb volt. Anogy egy virág felnő, vagy mint egy álom kibontakozik a szendörgő ember lelkében, úgy nőtt föl Juliska. Am, hogy elmécskéje meghibbant, amikor tizenhét éves korában a faluból elszökött és városba ment nem valami jó célból: bizonyos. Vermes mindig itt aludt, mert megutálta a családját; nyári éjjeleken néha nagy tüzet raktak a révésszel a vizparton és a folyó neszelését hallgatták. Itt sóhajtott és busult az ötvenéves férfi. Folyóparton vannak olyan különös történetek, a melyeknek se elejük, se végük. Csak úgy hallja őket az ember a víz mormogásában...

Egyszerre kiáltás hallatszott a vizről, a feketeségből; majd a csiga nyikorgott és éneklés hallatszott. A révészlegények énekeltek és húzták a kompot. Az öreg figyelt a hangokra, aztán felém közeledett.

— Átmehtünk csónakon is, — mondta mérgesen.

— Miért?

— Mert részegek a bitangok. Nem mondtam tán, hogy vásárosokat vittek?...

Később a vízre szálltunk és míg a folyón átkeltünk, mindig a parton lobogó tüzet néztem, amely mögött a nedves réteken, a lucskos erdőkben ébrednek valaki.